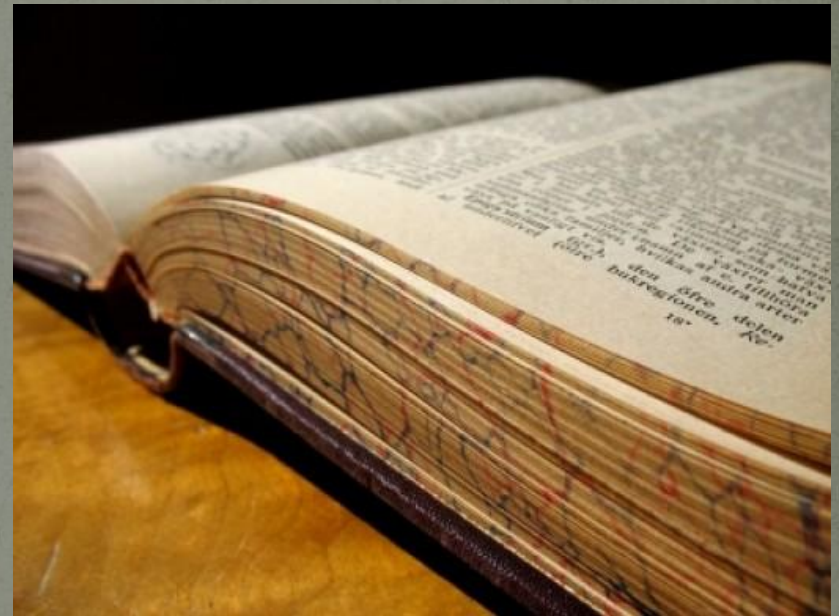

Розвиток літератури

- Українська література — література, написана українською мовою або українськими письменниками. Українська література мала важкий розвиток через постійне іноземне панування над українськими землями. В деякі періоди використання української мови навіть було заборонено до друку. Однак, незважаючи на численні репресії, Україна має багату літературну спадщину, яку створила велика кількість відомих авторів.

- Розвиток літератури невід'ємний від розвитку суспільства. Література на межі ХІХ — ХХ століть була тісно пов'язана з усіма важливими подіями свого часу. Складністю та суперечливістю історичної доби зумовлені своєрідність і розмаїття світового літературного процесу.

- Українська література має тисячолітню історію. Початки її належать до часів формування Київської Русі. Однак ще в передісторичну добу предки українців мали розвинену усну творчість. Любили свою культуру, рідну мову.

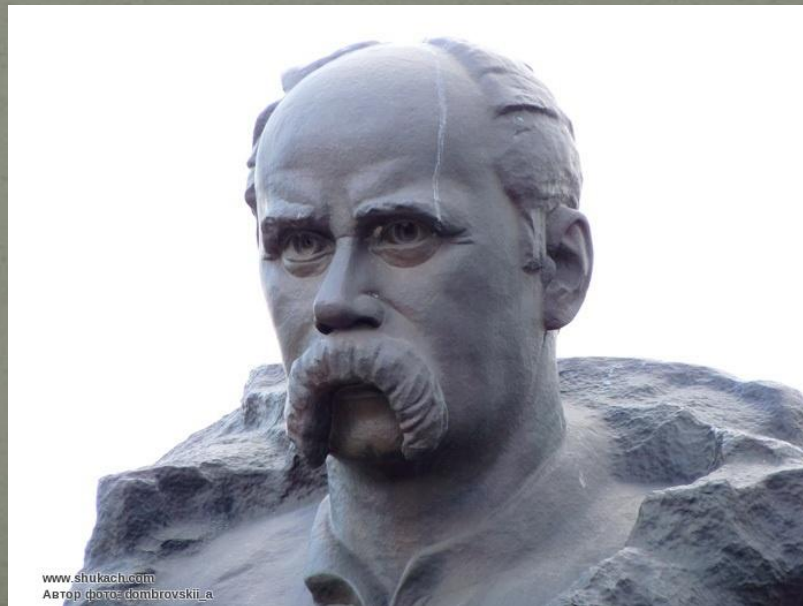

- Тарас Шевченко був одним з найвидатніших майстрів українського образотворчого мистецтва. Він працював у галузях станкового живопису, графіки, монументально-декоративного розпису та скульптури, досконало володів технікою акварелі, олії, офорту, малюнка олівцем і пером. Він є автором понад тисячі мистецьких творів (не збереглося більше 160). У 1859—1860 роках виконав офорти з творів зарубіжних та російських художників, за які отримав звання академіка гравірування.

- Ім'я Тараса Шевченка відоме в усьому світі: у багатьох країнах йому встановлено пам'ятники, його твори перекладені майже на всі мови світу, його ім'ям в Україні названо навчальні заклади, театри, площі, вулиці, міста. Національна опера України, Київський національний університет, центральний бульвар міста Києва носять ім'я видатного сина українського народу — Тараса Шевченка.

Великий кобзар

- Шевченко для людей — це безсмертний Прометей.
- Шевченкове слово в віках не старіє.
- Сяє геній Кобзаря, мов у темряві зоря.
- Шевченкові думи переживуть віки.
- Нове життя будемо — Кобзаря голос чуємо.
- Шевченкові пісні — наша сила.
- Шевченко і Прометей — дорогі для людей.
- Хто з Шевченком знається, той розуму набирається.
- Шевченко Тарас наче сонце для нас.
- Шанує Шевченка Україна, як мати рідного сина.
- Лиш Шевченка славить будем і ніколи не забудем.

Давь умиру то покаявнѣ
Менѣ не мовили
Середь стѣну цинкового
На вѣрнѣмъ мѣстѣ,
Щодь мѣня гваррѣкопали
И Дмитро и кручи
Було видно було чути.
Давь прѣвѣ рѣвнѣи.
Давь погосѣ цѣ украинь
У вѣнѣтѣ морѣ —
Кровь вѣрнѣнѣ... отойди вѣ
И лѣтѣ, и вѣрнѣ
Вѣс покинѣнѣ... и покинѣнѣ
До самого Бога
Мовѣтѣнѣ... а покинѣнѣ
И вѣрнѣнѣнѣ... Боги
Дрокинѣтѣнѣнѣ Брѣтѣнѣнѣ
Кѣнѣнѣнѣнѣнѣнѣ
И вѣрнѣнѣнѣнѣнѣнѣ
Вѣрнѣнѣнѣнѣнѣнѣ
И мѣнѣ вѣ вѣнѣнѣнѣнѣ
Вѣ вѣнѣнѣнѣнѣнѣнѣ
До забудѣтѣнѣнѣнѣнѣ
На ~~забудѣтѣ~~ тѣнѣнѣнѣнѣнѣнѣнѣ
М. М.

І.П.Котляревський

Письменник, драматург, перший класик нової української літератури.

Народився 9 вересня 1769 року в Полтаві, в родині дрібного чиновника. Згодом Котляревським було «пожалувано» дворянське звання. З 1780 року маленький Іванко почав навчатися в Полтавській духовній семінарії. Особливо старанно й наполегливо осягав хлопець гуманітарні дисципліни: піїтику, риторику, філософію, латинську, грецьку, французьку, німецьку мови. З інтересом знайомиться з античною літературою, перекладає Горація, Овідія, Вергілія. Відкриває для себе творчість Ломоносова, Кантемира, Сумарокова. Один із співучнів Котляревського згадував про поета, що той «мав пристрасть до віршування і вмів до будь-якого слова вправно добирати рими, дотепні і вдалі, за що товариші по семінарії прозвали його римачем».

І.П.Котляревський його вклад в українську літературу

- Близько 1794 р. І. П. Котляревський розпочав літературну діяльність, взявшись за переробку в бурлескному стилі Вергілієвої "Енеїди". Вже перші розділи "перелицьованої" "Енеїди" поширювалися в рукописних списках і набули чималої популярності серед читачів.

Г.Ф.Квітка-Основ'яненко

8 листопада 1778 року в родині харківського дворянина Федора Івановича Квітки народився син, якого назвали Григорієм. З дитинства дитина була слабкою та хворобливою. З-за золотухи до п'ятирічного віку хлопчик засліп. Зір знов повернувся до нього після відвідання Озерянського храму, що й зараз стоїть на Холодній горі. Маленький Квітка побачив світло, що йде від образу Озерянської Божої Матері і прозрів. Випадок цей настільки вплинув на нього, що на двадцять третьому році життя він вирішив стати послушником монастиря. Щоправда, цьому кроку передувала військова служба: вахмістром в лейб-гвардії кінному полку, потім до 1796 року при департаменті геральдики, і нарешті, ротмістром Харківського кирасирського полку. Коли він був послушником Куряжського монастиря, Квітка, одягнений у чорнецький одяг, виконував різноманітні роботи до 1806 року. Після цього він знов заступив на військову службу до урядової комісії в міліцію Харківської губернії.

Г.Ф.Квітка-Основ'яненко його вклад в українську літературу

- Літературні заслуги Григорія Федоровича Квітки-Основ'яненка визначаються насамперед тим, що він був основоположником художньої прози в новій українській літературі і відомим драматургом, а також популярним свого часу російським письменником, який кращими своїми творами прилучався до «гоголівського напрямку». Примітну роль його в європейському літературному процесі І. Франко вбачав у тому, що він «творець людової повісті, один з перших того роду творців у європейських письменствах».

